

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: L. E.,
bytem
zastoupeného Mgr. Bc. Lukášem Bělským,
advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 4. 10. 2017, č. j. JMK 142975/2017, sp. zn. S-JMK 137869/2017/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Bučovice, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne

5. 4. 2017, č. j. 209563/2016-9 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, kterého se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn., reg. zn., v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem, neboť automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že nezjištěný řidič dne 4. 12. 2016 v 05:51 hod v Bučovicích, ulice Slavkovská (GPS délka 016°59'35.609" E, GPS šířka 49°09'10.182" N) ve směru jízdy na Slavkov u Brna řídil uvedené vozidlo rychlostí 60 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Tím došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona a ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.
3. Za spáchání správního deliktu byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 3 ve vazbě na ustanovení § 125c odst. 5 silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) a ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 4. 12. 2017, doručené zdejšímu soudu téhož dne, měl žalobce předně za to, že byl na svých právech zkrácen přímo napadeným rozhodnutím a v důsledku porušení jeho práv v předcházejícím řízení rovněž rozhodnutím prvostupňovým. Žalovaný rozhodl v rozporu se zákonem a ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu v předmětné oblasti.
5. Žalovaný odvoláním napadené vady prvostupňového rozhodnutí nezhojil a chybně se vypořádal s argumenty žalobce vznesenými v odvolání. Žalovaný se nevypořádal se skutečností, že došlo k dopravní nehodě či že byl předmětný automatizovaný prostředek k měření rychlosti obsluhován. Žalobce navrhl rovněž výslech svědků, viníka dopravní nehody a pracovníka obsluhujícího měřicí zařízení, ale žalovaný tyto návrhy nevyhodnotil v souladu se zákonem. Žalovaný se rovněž nevypořádal s námitkou úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označeného za správní delikt.
6. Žalobce dále uvedl, že správním orgánům sdělil identitu řidiče, který se dopustil předmětného skutku, v rámci zákonné šedesátidenní lhůty. Žalobci přitom není nic známo o jiných řízeních, na která poukazoval žalovaný, proto žalobce tento závěr považuje za nezákonný. Žalobce dále k osobě údajného řidiče jeho vozidla uvedl, že slyšel, že tento řidič zemřel. Správní orgán I. stupně porušil zákon, řidiče neobeslal a

účelově věc odložil. Z postupu správního orgánu I. stupně vyplývá nezákonná premisa, že správní orgán I. stupně považuje osobu cizince za automaticky nedostupnou. Správní orgán I. stupně nezahájil proti takové osobě řízení o přestupku, protože pro něj bylo jednodušší zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Tento postup je však v rozporu se zákonem. Za vzniklé situace správní orgán naopak musí zahájit řízení proti uvedené osobě řidiče a nemůže věc odložit proto, že nevěděl, proti komu má řízení zahájit. Správnímu orgánu I. stupně nic nebránilo věc odložit pro případné úmrtí řidiče. Za nezákonné považoval žalobce rovněž tvrzení o snaze o obstrukci vůči správnímu orgánu a skutečnost, že řidič nebyl správním orgánem obeslán.

7. Správní orgán I. stupně dále neprokázal naplnění ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), které je nutné pro naplnění podmínky dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona.
8. Pro splnění podmínky dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona je dále nutné prokázat, že následkem jednání popsáním správním orgánem nebyla způsobena dopravní nehoda, a to i taková, která se nemusí hlásit Policii ČR. Žalobce uvedl, že se následkem jednání stala dopravní nehoda a jejím viníkem je J. B.. Žalovaný se však s touto skutečností zákonným způsobem nevypořádal.
9. Správní orgány taktéž neuvedly, že by měl žalobce omezit nebo ohrozit jiného účastníka silničního provozu. Je tak nesporné, že při domnělém nezákonném jednání žalobce nejen nikoho neohrozil, nýbrž ani neomezil. Jednáním žalobce tedy nedošlo k naplnění materiální stránky správního deliktu.
10. Žalobce dále poukázal na to, že nedošlo k překročení rychlosti v místě, které vymezil správní orgán I. stupně, avšak žalovaný se s tímto tvrzením nevypořádal. Žalobce rovněž v odvolání uvedl, že je mu známo, že automatizovaný prostředek k měření rychlosti byl obsluhován, a dále že jsou výstupy z tohoto zařízení spravovány soukromým subjektem. Při převodu dat z radaru do analogové podoby přitom nebyla vyhotovena doložka autorizované verze. Za tímto účelem proto žalobce navrhl výslech svědka, a to obsluhujícího pracovníka R. N.. Žalovaný se však ani z jednou namítanou skutečností zákonným způsobem nevypořádal.
11. Žalobce proto závěrem navrhl, aby krajský napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 6. 2. 2018 s podanou žalobou nesouhlasil, neboť napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
13. V napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádal jak se skutečností, že nedošlo k dopravní nehodě, a že se jednalo o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, tak i s odvolací námitkou týkající se procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti a smyslu materiálního aspektu správního deliktu. Žalovaný se

rovněž vyjádřil k osobě řidiče
a k ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích.

14. Nesouhlas žalobce s názorem žalovaného, že materiální znak je naplněn samotným vytvořením potencionálně nebezpečné situace, ponechal žalovaný na posouzení soudu.
15. K překročení rychlosti došlo dle žalovaného v místě, které uvedl správní orgán I. stupně.
16. Žalovaný závěrem konstatoval, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen a v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. S ohledem na tyto skutečnosti proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
18. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
19. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
20. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
21. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
22. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat,

že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl

i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

23. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud

dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí,

která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011 - 170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007,

sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat

se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit.

Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

24. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.
25. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se všemi důvody uvedenými v odvolání, je třeba připomenout, že žalovanému žádný právní předpis nestanoví povinnosti vypořádávat námitky či jednotlivé důkazy ve stejné struktuře, v jaké žalobce podal odvolání. Je pouze na žalovaném, aby odvolací námitky či navržené důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

26. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v dostatečné míře, zcela zřetelně a srozumitelně vyjádřil ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenul. Zdejší soud má taktéž za to, že zamítnutí jednotlivých odvolacích námitek zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí. Zdejší soud uznává, že je třeba přisvědčit žalobci v jeho tvrzení, že žalovaný skutečně v odůvodnění napadeného rozhodnutí konkrétně a jednotlivě nezmínil všechny žalobcem uplatněné odvolací důvody, ke kterým by se zvlášť vyjadřoval. Napadené rozhodnutí je však nutné vnímat jako jeden celek a je tedy nutné zkoumat, zda vypořádání těchto odvolacích námitek nevyplývá obecně z textu odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud v tomto směru odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008 - 69, kdy tento uvedl: „*Na druhou stranu však nelze konstatovat, že každé procesní pochybení správního orgánu, resp. podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, má bez dalšího za následek závěr o nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a tedy i o důvodnosti podané žaloby. Vždy je třeba zkoumat, zda to které porušení vede rovněž ke zkrácení subjektivních veřejných práv žalobce, k němuž může dojít nejenom porušením procesních práv účastníka řízení, ale též nesprávnou aplikací hmotněprávních předpisů.*“
27. Jestliže žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s námitkami stran existence dopravní nehody, obsluhování měřicího zařízení, naplnění materiálního znaku deliktu, vymezení místa spáchání deliktu, zpracování výstupů z měřicího zařízení soukromým subjektem, či že žalovaný neuvedl ničeho k důkazním návrhům žalobce, nelze se s touto námitkou ztotožnit. Soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí ověřil, že se žalovaný otázkou vzniku dopravní nehody věnoval na straně 4 v bodě 3) napadeného rozhodnutí, přičemž lze z textu této části odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž dovodit, že žalovaný považoval v této souvislosti navrhovanou svědeckou výpověď označeného viníka dopravní nehody za nadbytečnou. Žalovaný se poté na straně 4 v bodě 4) napadeného rozhodnutí věnoval otázce materiálního znaku správního deliktu. Na straně 5 v bodě 6) žalovaný vypořádal námitku nastavení měřicího zařízení a jeho obsluhy. Námitkou týkající se místa spáchání deliktu se žalovaný zabýval v bodě 5) strany 5 napadeného rozhodnutí. Krajský soud uznává, že žalovaný výslovně nevypořádal námitku zpracování výstupů z měřicího zařízení soukromým subjektem, nicméně současně neopomenul, že žalovaný již v bodě 3) na straně 4 napadeného rozhodnutí konstatoval, že pokud žalobce nějakou skutečnost tvrdí, musí ji rovněž prokázat. Pokud tedy žalobce svá tvrzení ničím důkazně nepodpořil, nebylo povinností žalovaného tyto vágní konstrukce žalobce blíže zkoumat, a to především za situace, kdy z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí bez dalšího vyplývá, že žalovaný v souladu se závěry správního orgánu I. stupně vyhodnotil dodržení podmínek měření jako zcela správné a zákonné. Skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí jednotlivě nezmínil v rámci svého odůvodnění jednotlivé odvolací námitky, tedy neimplikuje bez dalšího nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť

z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze bez jakýchkoliv obtíží dovodit, že a rovněž jakým způsobem žalovaný všechny odvolací námitky vypořádal, když je z napadeného rozhodnutí patrné, že žalovaný zcela souhlasil se závěry učiněnými správním orgánem I. stupně, a proto nepovažoval námitky žalobce za důvodné. Je třeba též reflektovat skutečnost, že prvostupňové a napadené rozhodnutí tvoří fakticky jeden celek a je nutné tyto taktéž tímto způsobem posuzovat. Krajský soud se kloní k závěru, že za situace, kdy správní orgán I. stupně vypořádal všechny podstatné skutečnosti, jež byly zpochybněny v podaném odvolání žalobcem, ve velmi podrobné míře, přičemž žalovaný se s touto argumentací ztotožnil, není zcela nezbytně nutné předmětnou argumentaci opětovně transkribovat, pokud je z odůvodnění napadeného rozhodnutí patrný shodný náhled žalovaného na řešenou problematiku. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a potvrdil je. Tím si osvojil i jeho důvody, které již proto nemusel opakovat či je uvádět jinými slovy. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Vždy plně postačuje zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a najít jen onu míru ve vypořádání námitek, která poskytuje dostatečnou oporu pro výrok o vině. Ostatně Ústavní soud ČR v této souvislosti v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, konstatoval: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ Povinnost posoudit všechny odvolací námitky tudíž neznamená, že žalovaný je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem odvolací argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. As 126/2013 - 219).

28. Žalobcova námitka úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti a právního státu nemá dle názoru soudu oporu ve správním spise. Žalobcem podané odvolání neobsahuje žádnou dostatečně konkrétní námitku tohoto charakteru, proto nelze žalovanému vytýkat její nedostatečné vypořádání.
29. K této obecně vznesené námitce zdejší soud dále poznamenává, že „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Jelikož žalobce uplatňuje uvedenou námitku zcela nekonkrétně, může na ni soud reagovat taktéž pouze v obecné rovině.
30. Pokud žalobce v podané žalobě zmiňoval, že žalovaný nevypořádal jeho tvrzení, že při převodu dat z radaru do analogové podoby nebyla vyhotovena doložka autorizované konverze, musí soud žalobce upozornit, že taková námitka nebyla v podaném odvolání žalobcem vůbec uplatněna, tudíž na ni ani žalovaný nemohl nikterak blíže reagovat.

31. Zdejší soud tedy neshledal, že by rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející řízení trpěly naříkanými vadami. Žalovaný se zabýval odvolacími námitkami, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námitky žalobce i konkrétní úvahy žalovaného. Žalovaný dle krajského soudu zjistil skutečný stav věci, o němž neměl důvodné pochybnosti a odůvodnil onu míru ve vypořádání odvolacích námitek, která poskytuje dostatečnou oporu pro výrok o vině žalobce. Krajský soud nemá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť je srozumitelné a je v něm uveden dostatek důvodů podporujících jeho výrok.
32. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
33. Pokud žalobce namítá, že správní orgán I. stupně nevyvinul dostatečnou aktivitu při zjišťování řidiče vozidla, tak ze správního spisu vyplývá, že ve výzvě provozovateli vozidla ze dne 5. 1. 2017, č. j. MUB/OD-905/2017 pal, byl žalobce poučen o tom, že má právo namísto zaplacení určené částky písemně oznámit osobu řidiče, která v inkriminovaných časech skutečně řídila jím provozované vozidlo s tím, že sdělení totožnosti řidiče se považuje za podání vysvětlení. Správním spisem prochází vyjádření žalobce doručené správnímu orgánu I. stupně dne 9. 2. 2017, ve kterém žalobce sdělil, že se mu řidič, který řídil vozidlo v době uvedené ve výzvě, prokázal dokladem, dle kterého se jednalo o osobu: Thomas Sparrow, nar. 1. 10. 1983, 206 Armstrong St., POJ 1 P0 New Liskeard, Kanada. Dle informací žalobce měla označená osoba zemřít. Obsahem správního spisu je dále výzva provozovateli motorového vozidla Městského úřadu Rosice, odboru dopravy, ze dne 29. 7. 2016, č. j. MR-S 22690/16-ODO PAL / 2, adresovaná žalobci v jiné věci, jakož i odpověď žalobce, jež je shodného obsahu jako odpověď doručená správnímu orgánu I. stupně v nyní posuzovaném případě. Správní orgán I. stupně nezahájil řízení o přestupku a věc odložil dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, jelikož nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V prvostupňovém rozhodnutí k tomu správní orgán I. stupně uvedl: *„V rámci spolupráce s okolními správními orgány bylo zjištěno, že provozovatel vozidla (...) totéž prohlášení o řidiči (T. S.) včetně dovětky „údajně zemřel“, použil již v září r. 2016 v případě vyjádření se k přestupku spáchaném v červnu roku 2016, který řešil Městský úřad Rosice, s.zn. MRS22690/16 ODO. Vzhledem ke zjištěným skutečnostem, se správní orgán tímto „sdělením řidiče“ dále nezabýval a považuje jej za snahu o obstrukce vůči správnímu orgánu. Jak bylo dále zjištěno, jako řidič vozidla nebyla osoba: „T. S....“ označena poprvé, bývá označována zcela pravidelně a to včetně dovětky „údajně zemřel“.*
34. Podle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona správní orgán projedná správní delikt také tehdy, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Mají-li správní orgány reálnou příležitost zjistit přestupce, pak se o to mají pokusit, neboť odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt je subsidiární ve vztahu k odpovědnosti řidiče za přestupek (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45). To však neznamená, že by správní orgány měly činit rozsáhlé kroky pro zjištění totožnosti přestupce (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46). Provozovatel vozidla (žalobce) se své odpovědnosti nemůže zprostit sdělením identifikačních údajů osoby, jež měla vozidlo v době spáchání přestupku řídit, aniž by tyto údaje správnímu orgánu umožňovaly tuto osobu reálně ztotožnit a kontaktovat a následně s ní vést přestupkové řízení.
35. Dle ustanovení § 50 správního řádu mohou být podkladem pro vydání rozhodnutí *zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé* (podtržení doplněno soudem). Jak v případě tzv. notorií, tak skutečností známých z úřední činnosti se má za to, že se jedná o objektivizované, do jisté míry nesporné skutečnosti. Účastníci řízení nicméně mohou svými tvrzeními popírat obsah notorií a skutečností známých správnímu orgánu z úřední činnosti, mohou navrhopvat provedení důkazů za účelem prokázání svých odlišných tvrzení.
36. V rozsudku ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58, Nejvyšší správní soud uvedl, že „(...) aplikuje-li soud skutečnosti známé z úřední činnosti, musí náležitě vyložit v odůvodnění rozhodnutí, ze které své konkrétní úřední činnosti či postupu zná takové skutečnosti, resp. odkud se o nich dozvěděl. (...) Všechny právě uvedené závěry lze jistě přiměřeně vztáhnout též na aplikaci práva orgány veřejné správy. Správní orgán tedy nemusí uvádět zdroj, z něhož se dozvěděl o existenci obecně známé skutečnosti. To by bylo z povahy věci nadbytečné. Naproti tomu musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známy tzv. úřední skutečnosti.“ Ve stejném duchu se vyjádřil i navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 9 As 244/2016 - 22, ve vztahu k tvrzení správních orgánů o účelovém postupu a ztěžování doručování: „Ač je stěžovateli dle jeho tvrzení tato obstrukční procesní taktika obecného zmocněnce žalobce z úřední činnosti známa, v kasační stížnosti bez dalšího pouze konstatuje, že považuje zvolenou adresu za účelovou a že je mu to známo i z jiných obdobných řízení. (...) Ani vyjádření stěžovatele k žalobě ani správní spis však neobsahují žádné důkazy č i výčet jiných obdobných řízení, na základě kterých by bylo možné tvrzení správního orgánu ověřit.“ (podtržení doplněno soudem).
37. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán nemusí uvádět zdroj, z něhož se dozvěděl o existenci obecně známé skutečnosti. Naproti tomu musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známy tzv. úřední skutečnosti. Pokud správní orgán čerpá určitá fakta ze správních rozhodnutí nebo správních spisů, může jít dle jejich povahy o skutečnosti úředně známé. V takovém případě musí označit správní rozhodnutí či správní spis, ze které jsou tato fakta čerpána. Účastníku správního řízení musí být totiž umožněno seznat nejen to, že správní orgán v jeho věci použil určité poznatky získané z úřední činnosti, ale i odkud přesně se o těchto poznatcích dozvěděl. I poznatek správního orgánu o tzv. úředně známé skutečnosti totiž nemusí být správný. Tím, že správní orgán účastníka řízení s těmito poznatky a jejich pramenem seznámí, umožní mu, aby se k nim vyjádřil či případně předložil důkaz je vyvracející. Z hlediska

možnosti kvalifikované obrany účastníka řízení proti těmto poznatkům nicméně postačuje, aby správní orgán dostatečně identifikoval správní řízení, z něhož informace relevantní pro projednávanou věc získal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 9 As 200/2018 – 19).

38. Této povinnosti správní orgán I. stupně ve věci žalobce bezpochyby dostál. Svou znalost účelovosti označení žalobcem uváděného řidiče totiž doložil konkrétním vymezením spisové značky správního řízení, byť vedeného u jiného správního orgánu, ve kterém bylo prokázáno, že se ze strany žalobce jedná o snahu o obstrukce vůči správnímu orgánu. Žalobce měl dostatečný prostor pro to, aby označené skutečnosti známé z úřední činnosti, resp. spolupráce s okolními správními orgány, zpochybnil, avšak žalobce v odvolání ani v žalobě tyto poznatky nikterak nerozporoval. Žalobce vyjma obecného tvrzení o osobě řidiče nepředložil důkaz, který by jeho tvrzení o osobě řidiče prokazoval.
39. K výše uvedenému lze poznamenat, že z hlediska následného soudního přezkumu by bylo bezesporu vhodnější, aby správní orgán do projednávaného správního spisu založil i kopie příslušných zásilek a poznatků, z nichž dovodil obstrukční jednání žalobce. Avšak za situace, kdy správní orgán I. stupně řádně označil dotčené správní řízení, nemůže absence příslušných listin ve správním spisu s ohledem na výše uvedené judikatorní závěry způsobit vady řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.r.s.
40. Žalobce dále namítal, že nebylo prokázáno splnění ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Provozovatel vozidla za správní delikt dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona odpovídá, vykazuje-li porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích znaky přestupku dle silničního zákona. Znakem přestupku dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je tedy zavinění a jednání, které je za přestupek zákonem výslovně označeno (formální stránka přestupku) a porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti (materiální stránka přestupku).
41. U správního deliktu provozovatele vozidla jde o odpovědnost objektivní s možností liberace dle ustanovení § 125f odst. 5 silničního zákona. V nyní posuzované věci se tedy zavinění provozovatele vozidla (žalobce) – jako jeden ze znaků přestupku dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích – neposuzuje. Nedodržení povinnosti vyplývající z ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona bylo za přestupek označeno v ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Formální stránka přestupku ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích tedy naplněna byla. Nedodržení povinnosti vyplývající z ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona, tedy překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, bylo přestupkem ohrožovacím. Zejména u dopravních přestupků ohrožovacích bude obvykle formální a materiální stránka přestupku splývat, neboť škodlivým následkem v nyní posuzované věci bylo již porušení zákonných povinností (*mutatis mutandis* rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016 - 23, a tam citovaná judikatura). Podle zdejšího soudu tedy byla naplněna i

materiální stránka přestupku dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Krajský soud pouze nad rámec uvádí, že se žalovaný i s touto námitkou řádně vypořádal, a to v bodě 2) na straně 4 napadeného rozhodnutí.

42. Žalobce taktéž namítá, že správní orgány neprokázaly splnění podmínky dle ustanovení

§ 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona. Podle § 125f odst. 2 písm. c) právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu. Z fotografie obsažené ve správním spisu neplyne, že by porušení pravidel mělo

za následek dopravní nehodu. Přestože fotografie obsažená ve správním spisu nezachycuje vozidlo žalobce ze všech stran, je na ní zachyceno vozidlo žalobce vcelku z jedné strany; jestliže z této „celostní“ fotografie neplyne, že došlo k dopravní nehodě v souvislosti s porušením pravidel ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona, bylo

na žalobci, aby prokázal, že k dopravní nehodě došlo. To však neučinil. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla). V případě podmínky „absence následku v podobě dopravní nehody“ se jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje, tedy tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „příčin a následků“, tedy ze zjištěného důkazního stavu, ze kterého nic nenásvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání byla způsobena dopravní nehoda.

43. Po žalovaném, resp. správním orgánu I. stupně, je tak požadováno, aby v rozhodnutí byla uvedena negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenásvědčují, v podstatě nemožná a v rovině tzv. negativní důkazní teorie, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006 - 104, publikovaném pod č. 951/2006 Sb. NSS, kde uvedl, že „(...) *postup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s.ř.s.) s odůvodněním,*

že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.“ Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: „(...) *povinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neproказuje', vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti.*“ Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu.

44. Jestliže žalobce v podaném odvolání, jakož i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, počal s argumentací, že následkem deliktu byla dopravní nehoda, jejímž

viníkem byl Josef Balbín, není takové vágní tvrzení bez bližších podrobností důvodem pro závěr, že byla následkem jednání způsobena dopravní nehoda. Je tomu tak především proto, že žalobce k této své verzi nenavrl žádný relevantní důkaz (fotodokumentace, videodokumentace), který by svědčil o pravdivosti takového jeho tvrzení. Jestliže žalobce zpochybňoval závěry správních orgánů, bylo jeho povinností prokázat svá tvrzení a doložit k jejich prokázání dostatečné důkazy. To se však nestalo. Správní orgány tedy správně vycházely z fotodokumentace obsažené ve správním spisu, ze které bylo zřejmé, že k žádné dopravní nehodě nedošlo, přičemž žalovaný své úvahy stran této otázky projevil na straně 4 v bodě 3) napadeného rozhodnutí. Ani tuto námitku tak krajský soud nevyhodnotil jako důvodnou.

45. Ani námitku nesprávného, resp. nedostatečného, hodnocení naplnění materiální stránky deliktu neshledal soud jako důvodnou.
46. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31, Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.“*
47. Uvedeným soud nikterak nepochybnuje fakt, že k naplnění materiálního znaku přestupku nemusí dojít vždy, když je naplněn jeho formální znak. Nicméně společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012 - 35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011 - 78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017 - 34).
48. Konkrétní okolnosti případu, jak na ně v žalobě poukazuje žalobce, podle názoru soudu nesnižují společenskou nebezpečnost pod kritickou hranici, neboť skutečnosti příkladmo uváděné žalobcem se primárně týkají jednání řidiče a mají tak primárně význam pro případnou sankci za přestupek, nikoliv správní delikt. Závěry žalovaného rozvedené na straně 4 v bodě 4) napadeného rozhodnutí, navazující na závěry odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na straně 5 a 6, jsou tedy zcela správné, dostatečné a opodstatněné.
49. Neopodstatněná je i námitka žalobce zpochybňující správnost zjištění překročení maximální dovolené rychlosti vozidlem žalobce prostřednictvím automatizovaného

prostředku k měření rychlosti. Krajský soud má za to, že provedeným dokazováním bylo postaveno na jisto, že vozidlo žalobce překročilo nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 10 km/h. To bylo prokázáno záznamem o přestupku z rychloměru RAMER 10 ze dne 4. 12. 2016, který byl kalibrován a připraven k použití do 7. 8. 2017 (dle ověřovacího listu č. 144/16 ze dne 8. 8. 2016), a oznámením podezření ze spáchání přestupku ze dne 29. 12. 2016. Záznam o přestupku obsahuje jasnou a čitelnou fotografii vozidla žalobce a registrační značku tohoto vozidla. Jde o důkaz pořízený přístrojem, který je nezávislý na subjektivním posouzení skutečností. Z fotografie je rovněž zjevné, že při jeho zachycení na obrazový záznam nebyla mezi rychloměrem a vozidlem žádná překážka. Správní orgány neměly důvod mít pochybnosti o kvalitě a objektivitě měření. Žalobce přitom ani ve správním řízení výslovně netvrdil, že by vozidlo, jehož je provozovatelem, jelo v předmětný okamžik v souladu s pravidly silničního provozu, případně jakou rychlostí jel.

50. Překročení maximální dovolené rychlosti bylo v posuzované věci doloženo záznamem z radarového měření. Takový výstup představuje dostatečný důkaz o rychlosti, kterou se automobil pohyboval, nejsou-li z okolností případu patrné pochybnosti o vypovídací hodnotě či správnosti takového důkazu nebo nebyl-li záznam relevantně zpochybněn. Ze záznamu z radarového měření je patrné, jaké vozidlo bylo měřeno (vozidlo tov. zn., reg. zn.), kdy a kde došlo k měření (dne 4. 12. 2016 v 5:51:15 hod na ulici Slavkovská v Bučovicích, k čemuž byly rovněž přesně definovány GPS souřadnice), z jakého směru bylo vozidlo změřeno (příjezd), jaká byla v daném úseku nejvyšší dovolená rychlost (50 km/h), jakou rychlostí jelo změřené vozidlo (63 km/h), přičemž je z daného záznamu rovněž zjištěné, že měřicí zařízení pracovalo v automatizovaném režimu měření. To ostatně odpovídá i místu spáchání deliktu specifikovanému ve výroku správních rozhodnutí.
51. Mezi účastníky řízení tedy není sporné, že měření bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem značky RAMER. Podstatné je v posuzované situaci to, že užitý rychloměr byl schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel. Je přitom samozřejmé, že v případě jakéhokoli stacionárního rychloměru je nezbytné přístroj před uvedením do provozu správně nastavit a umístit v souladu s pokyny výrobce tak, aby byla zajištěna jeho správná funkčnost. Tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že by se nejednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy při samotném měření, nebo to, že by se jednalo o přístroj, který je používán ke změření rychlosti příslušníkem městské policie. V nyní posuzovaném případě ze správního spisu, konkrétně ze záznamu o přestupku, vyplynulo, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření. Krajský soud opakovaně konstatuje, že žalobce ke svému opačnému závěru neuvedl žádné bližší skutečnosti, když se spokojil s pouhým obecným vymezením své námitky. Pokud za tímto účelem navrhl žalobce výslech svědka, žalobcem označeného pracovníka R. N., krajský soud v souladu se žalovaným vyhodnotil takový důkazní návrh jako nedůvodný a nadbytečný. Z obsahu správního spisu nevyplývala jediná skutečnost zpochybňující správnost provedeného měření a nadto osoba R. N. nefigurovala v žádném dokumentu správního spisu jakožto osoba mající přístup k použitému silničnímu radarovému rychloměru či jeho obsluze. Za situace, kdy žalobce svou žalobní námitku, ani navrhovaný důkaz, blíže neosvětlil,

musel si být vědom možnosti, že bude taková námitka a s ní související důkaz pro svou obecnost vyhodnocena jako nedůvodná.

52. Žalobce tedy před správními orgány ani v řízení před zdejším soudem neuvedl žádné konkrétní námitky, které by správnost provedeného měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnil, když takové pochybnosti nejsou patrné ani z žádných okolností případu. Ostatně záznam o přestupku z radarového měření se svou kvalitou a obsahem nijak neodlišuje od výstupů z radarových měření, s nimiž soud v rámci své úřední činnosti přichází do kontaktu.
53. Nelze přitom souhlasit se žalobní námitkou, že se správní orgány nezabývaly otázkou vlastnictví rychloměru, včetně toho, kdo zpracovává data z rychloměru. Za zjištěného skutkového stavu bylo nadbytečné zabývat se otázkou, kdo je vlastníkem rychloměru, neboť bylo prokázáno ověřovacím listem rychloměru, že autorizované metrologické středisko Ramet a.s., jakožto vlastník měřidla, provádí zkoušky měřidla, které prokázaly, že předložený rychloměr Ramer 10T, výrobní číslo 16/0299, má požadované metrologické vlastnosti. Ověřovací list byl do správního spisu doložen a důkaz touto listinou byl správním orgánem I. stupně řádně proveden.
54. Krajský soud dále v této souvislosti poznamenává, že není běžné, že by převod dat z rychloměru do analogové podoby obsahoval doložku autorizované konverze, a ani tato námitka tak není důvodná.
55. Pochybnosti dále nevzbuzuje ani místo spáchání správního deliktu. Dostatečné je dle názoru soudu i označení místa spáchání deliktu „*v Bučovicích, ul. Slavkovská, (GPS délka 016°59'35.609" E) GPS šířka 49°09'10.182" N) ve směru jízdy na Slavkov u Brna*“. V záznamu o přestupku jsou tedy navíc konkrétně vyznačeny i souřadnice GPS. Místo přestupku bylo jednoznačně vymezeno oznámením přestupku a záznamem o přestupku z automatizovaného měřicího zařízení, kde jsou uvedeny rovněž přesné GPS souřadnice místa spáchání deliktu. Dokazování těmito listinami bylo přitom řádně provedeno. Ani podle krajského soudu tak není o místě spáchání přestupku pochyb. Lze přitom poznamenat, že žalobce žádnou konkrétní argumentaci stran námitky, že nedošlo k překročení rychlosti na vymezeném místě, neuvedl, když tuto svou námitku nijak blíže nezduvodnil a ani její důvodnost neprokázal žádnými důkazními návrhy. O účelovosti této námitky svědčí i fakt, že odvolání žalobce sepsal bez nahlížení do spisu. Předmětné snímky tedy nikdy neviděl. Soud proto tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

56. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

57. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
58. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
59. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. prosince 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.